

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' וישב (מכרין - חנוכה) כ"ד כסלו תשס"א

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליין מס 139

פנינים יקרים לחנוכה

הנס היה ע"י מתתיהו כה"ג בחינת צדיק יסוד עולם והוא בבחינת משפיע לכל דור... הנה ידוע כי אם האדם משבח לשום מלאך וכוכבי מעלה הוא כעובד ע"ז אך להורות ולהלל לצדיקי עולם זהו כבודו יתב"ש כי אורייתא קוב"ה וישראל חד הוא... וזהו ג"כ הללו עבדי ה' הללו את שם ה' ר"ל הללו של השי"ת להלל את עבדי ה' הצדיקים והבן.

עיקר חנוכה להכניע מלכות יון הרשעה שהוא יסוד התגברות חכמת הטבע שנקראת חכמת יון ולגלות אמונת רצון בעולם לידע שהכל מתנהג רק ברצונו יתברך. ... חנוכה מלשון חנוך והתחלה כי ע"י קדושת חנוכה יכולין להתחיל ולהתחנך בעבודת השי"ת.

הדלקה עושה מצוה ולא הנחה. הסביר מוהר"צ מרוזין זיע"א "הדלקה" אם אתה רבש"ע מאיר את לבבות בני ישראל, "עושה מצוה". וראי היית עושה מצוה בזה. "ולא הנחה" - היינו שלא תניחם ח"ו. (גר ישראל)

כפי מה שזוכה כל אחד לפעול ביוכ"פ בקשת סלח נא וכו'. כמו"כ זוכה לקדושת חנוכה. כי קדושת חנוכה נמשך ע"י סליחה של יוהכ"פ. כי חנוכה הוא בחינת חנוכה ביהמ"ק שע"י מצות חנוכה ממשיכים על עצמנו קדושת ביהמ"ק שזה זוכים ע"י סליחה על עוונות שפועלין ביום הכפורים.

נר חנוכה שנצמטונו עליו בסוף החודש דוקא (זמן לא מובחר) תחילת הלילה (זמן תגבורת הדינים) למטה מעשרה דייקא (המקום הלא מובחר שמעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה) ובצד שמאל. כל זה בא להורות לאדם שאין להתיימש אלא להחזיק באמונה שהגם שהחושך יכסה ארץ בכ"ז יאיר לנו ה' ברוב רחמיו וחסדיו ובעזרתו נושע במהרה.

ת"ר מאי חנוכה דתנו רבנן בכ"ה בכסלו כשנכנסו יונים להיכל וכו'. הנה לכאורה ע"כ כוונת קושיתו הוא למה חנוכה נקרא חנוכה ומה תירץ לו על זה. אך האמת הוא שמלת חנוכה הוא חנו כה שיש מדה הנקרא כה והיא מדת המלכות שהמלך מצוה כה יהיה וכה יהיה. כמו כן המדה זו מצוה בכל העולמות וע"י מתנהגים כל העולמות ומפני זה הצדיקים יש בכוחם למשול בכל העולמות מפני שיש בתוכם המדה מלכות של הבוית"ש וכמאמר רז"ל צדיק מושל ביראת אלוקים.

גרולה מדרגת שבת מיוכ"פ כי היא מעלה את כל הענינים הגשמיים כי היא מעלה את כל הענינים הגשמיים אם עושה לכבוד קדושת השבת אבל אם אין אור הגשמה מאיר בתוך הענינים הגשמיים שמכוון רק להנאת הגוף אז אין השבת מעלה אותם. אבל בחנוכה מדליקים בהן בין בחול בין בשבת. כי הקב"ה מאיר מאורו אפילו למטה מעשרה אפילו לאלו שהם כ"כ בשפל המצב וכ"כ נתרחקו מהשי"ת הוא בבחינת אמצאק בחוץ אשקר. אך בתנאי שלא יהיה בבחינת למטה משלשה. שאז הוא בבחינת לכוד וכמחובר לארץ שאינו יכול להתרומם.

נס חנוכה נעשה על ידי אשה כי זה העולם הוא בבחינת מקבל כי השי"ת הוא המשפיע והעולם הוא המקבל. וכבר כתבנו שהגם נעשה בזה העולם בהטבע וזה העולם הוא בבחינת מקבל ולכך נעשה הנס ע"י אשה שהיא בבחינת מקבל.

הרגיל בנר חנוכה הוין לוי בנין תלמידי חכמים. כי באמת אלוקים גימטריא טבע. והאדם צריך להפשיט עצמו מכל הטבעיות כי הטבע הוא עיגול המסבב את כל העולם בכלל בישראל כאומות. וישראל צריך להפשיט עצמו עד שיהיה ישר לא-ל... וזהו הרגיל כל הרגילות והטבעיים התיקון בנר חנוכה מה שבתוך נר ה' נשמת אדם לחינוך היראה הוין ליה בנים תלמידי חכמים.

נסיון של יוסף הצדיק לימוד לדורות שיכול כל אדם לכבוש את יצרו וכאשר יוסף הראה הדרך יכול כל אדם להאחז בזכותו ולהתגבר על היצר... ומה הכח נתגברו החשמונאים והלכו במסירות נפש... ועל כל אדם להתחזק בזכות ובכח הדורות הראשונים שעשה נסים לעבתינו. ולעמוד בנסיונות ויש לאדם להתעורר לימי החנוכה כתיב ערכתי נר למשיחי, ולאדם מערכי לב. כפי שאדם מכין עצמו לזה יש לו הסיוע. (בית ישראל)

שיחת הרא"ש ז' ניסן תשל"ה נכתב אקלט ע"י הר"ש

יסוד ה"אין" שלו שאינו יכול כלל להתחזק בכוחות עצמו וכל ההתחזקות היה אך ורק בכח הנסתר שהקב"ה הכניס באדם ע"י איזה סיבה. וברגע שהאדם מבחין בכך בבירור הרי הוא בא לבחינת "אין" של עצמו. ובכח ההכרה ב"אין" שלו משיג האין של הקדושה שהוא הכח הטמיר ונעלם שנסתר מעיני כל והוא הוא המנהיג של הבריאה ואז הוא בעצם דבוק בקדושה מתוך הכרת השפלות-האין של עצמו. בבחינת "מה אני בורא אף אתה בורא" שמכוון לנשמה אשר מכיר באמת מציאות האין שבו ונדבק ממילא אל מציאות האין האלקי טמיר ונעלם.

אנו רואים אצל יוסף הצדיק שכבר עם לידתו היה אצלו המדה של תאות נשים וכאשר היה אצל פוטיפר והיה לו נסיון גדול ועמד בהם. לא היתה זאת בכח ההתגברות העצמי אלא עי"ז שנראתה לו דמות דיוקנו של אביו ניצל ונמנע מהעבירה. יוסף ראה בבירור את האין שלו כי ראה בבירור שהוא מצדו לא היה עומד בנסיון והיה נכשל עם אשת פוטיפר ורק מחמת דמות דיוקנו של אביו ניצל ונמנע מהעבירה.

מי שמכיר במציאות הזאת נמצא שע"י מדתו הרעה בא להכיר להשיג ולחיות עם הבורא בבחינת כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי. ובבחינת מבשרי אחזה אלוק מה הוא בורא אף אתה בורא.

תפקיד האדם בזה העולם להכיר שיש בורא ומנהיג לבריאה. עלה ברצונו של הקב"ה שהאדם יהלל את השי"ת מתוך מציאותו השפל ויבא לבחינת "מבשרי אחזה אלוק" ועי"ז יש לו יתברך תהלה מקרוצי חומר. לכן ברא הקב"ה את האדם ע"י שצמצם מהמציאות שלו לאדם זה לעומת זה והאדם בזה שהוא מכיר שהוא רק נברא יעבוד על עצמו להכיר שעצם בריאת האדם הוא מתנת חנם.

כיצד יבוא האדם מתוך מציאותו להכיר את מציאות הבורא יתברך שמו? על כן נתן הבורא בכל נברא - בכל אדם מדה רעה. ודרך המדה הרעה יבוא לדביקות בורא בבחינת "מבשרי אחזה אלוק". והוא: בשעה שמתעורר אצל האדם המדה הרעה כגון כעס תאוה קנאה וכד'. אזי ישים אל לבו לראות שאינו יכול להתגבר ולצאת ממדתו בכוחות עצמו ורק ע"י שהבורא שולח לו איזה סיבה כל שהיא המונעת ממנו להוציא את מדתו מהכח אל הפועל האדם אינו נכשל בפועל. המניעה שהבורא עושה יכול להיות איזה נקודה של יראה או איזה התעוררות מאיזה סיבה שמיימית המונעת עשיית הרע ממנו. באותו רגע האדם מקבל כח חדש ומיוחד שרואים בחוש שהרע נחלש מאיזה סיבה שאינו קשור בו בכלל. ובחסדי השי"ת יש בכחו להתחזק על מדתו הרעה.

עבודת האדם היא להבחין ולהכיר את

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

נמצא ממש כבריאה חדשה משום שהבורא מחליש את הרע שבו כדי שיהיה לו אפשרות לעמוד בבחירה ואז יכול האדם לגבור על הרע.

העונש שיש לאדם על כשלונותיו אינו על צד המעשה הרע שעשה דהלא מדרכו הרע ואין בכוחו לצאת מהרע. מה שנענשים הוא על הרגע לפני שנפל אשר אז הקב"ה החליש את המדה הרעה ונתן כח לבחירה לגבור על הרע והאדם לא ניצל את אותו הרגע בהתחזקות. ועל זה יענש כי לא ניצל את אותו הרגע שיש לאדם לקחת את הסיבה שניתנה לו על מנת שיוכל לבחור באפשרות להתחזק.

מה שרגילים בני אדם לומר שעבודה זו היא עבודה קשה. ואומרים שהיא דקה מאד לחיות כל הזמן עם הסיבות. ואומרים שעבודה זו לא שייך רק לאלו שבמדרגת משה רבנו דוד המלך ע"ה שהם היו צדיקים גדולים. ולנו עבודה זו קשה מאד. כל זה נובע מפני שעבדא בהפקירא נחא ליה. וכיון שעבדא בהפקירא נחא ליה נותן ליצרו להכניס לו במחשבתו דברים אלו. אבל האמת עלינו לדעת שכל אחד יכול להיות כמשה רבנו. וגם משה ודוד נוצרו מטיפה סרוחה כמונו ודוקא ע"י ההכרה במדה הרעה שלהם הגיעו לבחינת "מה אני בורא אף אתה בורא".

כמו כן היתה מדרגת משה רבינו ע"ה שנאמר בו: פה אל פה אדבר בו. וכן היתה מדרגת דוד המלך ע"ה שאמר צרפה כליותי ולבי - הרגתי את יצרי וכמו שאמר ולבי חלל בקרבי. אז דימה דוד המלך בנפשו שיוכל לחיות בכוחות העצמיים שלו בבחינת אהבה דקדושה. דהיינו שיוכל להמנע מליפול לאהבה תפילה בכוחותיו העצמיים מבלי להזקק לסיבות שמיימיים שה' שולח לאדם שזה היראה. זאת אומרת שדוד המלך דימה בעצמו שנמצא במצב של אהבה ואין לו כבר ממה לפחד כי הלא הרג כבר את יצרו. ולכן אמר בחנני אלקים ונסני וכו'. לזאת הראה לו השי"ת שאם הקב"ה לא יעזור לו יפול מיד באהבה פסולה ויהיה מוכרח להתחבר ולבוא אל סיבות השי"ת דהיינו להיות ביראה ופחד ורק לאחר היראה יהיה האהבה הנכונה.

הנפילה שהיה לדוד המלך היה כדי ללמד על האין של האדם, ולכן אחרי נפילתו של דוד המלך הגיע להכרת האפסיות שלו ובהכרה שאינו יכול להנצל מהרע שבו בכוחות עצמיים בלי סיוע ממעל. וזהו שאמר דוד המלך על עצמו הצילני מאויבי כי אמצו ממני. הוציאה ממסגר נפשי כי נמצא במסגר של הטבע הרע שבו.

כאשר בשעת הנסיון הבורא יתב"ש שולח לאדם סיבה שלא ייכשל בנסיון (אף שמצד האין שבו יש לו איזה מידה רעה) האדם ניתן באותו שעה במציאות של בחירה. ובאותו נשימה של הבחירה האדם

האדם כל ימי חייו הוא חי במאבקים ובנסיונות קשים ומרים. ובמלחמה הזו צריך האדם לדעת שאם מאן דהו גרם לו צער או עולה, הרי שכל מה שעובר עליו הוא מהבורא יתברך, ואין לו שום קשר עם האדם שעשה לו את המעשה, ואפילו שבעיניו הוא רואה מי עשה לו את זה, הוא צריך לדעת שזה נשלח על ידי מישחו, והבורא יתברך קורא לו ורוצה ממנו משהו, והאדם שהולך בדרך הזו ונלחם ככה, לאט לאט הוא מתנתק מהאנשים הסובבים אותו, הוא רואה בכל דבר שעובר עליו שזה הבורא וככה הוא נקשר אליו.

וכשמגיע שעתו של האדם להיפטר מהעולם, מגיעים אליו כל אותם מלאכי חבלה שנוצרו מעונותיו ורוצים לקחת אותו אליהם ולהפרע ממנו על מעשיו, האדם שחי בעולמו שלא היה לו שום קשר עם שום אדם אלא הכל ממנו יתברך, הוא אומר להם אני לא מכיר אותכם, לי לא היה קשר עם שום אדם, אלא רק עם הבורא, ואני רוצה שהוא ידון אותי, יכול באמת להיות שמגיע לי גיהנם, אבל אם מגיע לי שהקב"ה ידון, כי אני לא הכרתי בעולם אף אחד חוץ ממנו, ואפילו שהם מפחידים אותו חזק, הוא לא נבהל מהם, כי הוא אומר להם אני מכיר אותכם מהעולם הזה ואף פעם לא היה לי קשר אתכם, וזה פירוש צדיקים הקב"ה שופטם, כי בעצם יכול להיות שהוא יקבל גיהנם, אבל הקב"ה שהוא בעל הרחמים הוא יהיה השופט.

לא כן האדם שחי כל הזמן שכל דבר שנעשה לו הוא מצא את האשם והוא רב אתו, וכל דבר שהקב"ה שלח לו להתעורר, הוא דחה את זה וחיפש איך אפשר להאשים את הזולת, אחד כזה כשמגיע שעתו, באים אליו מלאכי חבלה ואומרים לו בוא עמנו אתה חבר שלנו, אפילו הוא אומר אני עשיתי מעשים טובים, הם עונים לו יכול להיות אבל בא לדין תורה אצל היצה"ר כי אתו היית קשור, ויכול להיות שהוא יקבל גן עדן אבל דרך היצה"ר.

הודעה חשובה

אי"ה ביום שישי ואת חנוכה שב"ק פר' מקץ, נוסעים למירון, לשב"ק פרטים בטל' 6535774 - 02

שהשמחה במעונם

הר"ר שאול שניצר ומשפ' להולדת הבן
הר"ר שרגא שניצר ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר ישעיה קרויס ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר דוד גולדשטיין ומשפ' להולדת הבן
גב' גולדשטיין להולדת הנכד
הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר ברוך ויינשטוק ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יוסף וקסמן ומשפ' להולדת הנין
הר"ר ישראל שכטר ומשפ' להכנס הבן בעול המצוות

יח"ל ע"י
מערכת הדברותא
שני 3
טל: 02-5829688
פקס: 02-5325477
תד. 5080
ירושלים 91050

כוס תחנומין

להר"ר ישראל חיים קרול חי' על פטירת אשתו מרת חיה פראדיל עליזה ע"ה בת ר' יעקב ז"ל